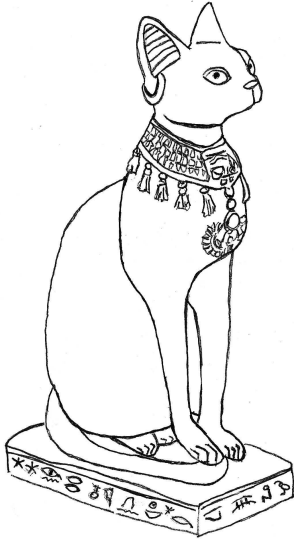

Gesprekken met

Haidiepoet

Yet Baas

Uitgeefstudio
WoordenStorm

www.raritijd.nl/haidiepoet
www.woordenstorm.nl

ISBN: 978 94 021 9175 2

NUR: 280

Tekst en illustraties: Yet Baas

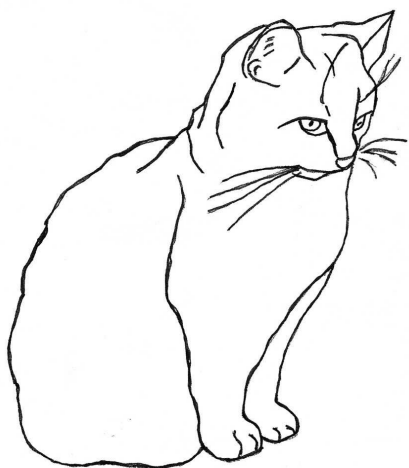
Vormgeving: Uitgeefstudio WoordenStorm

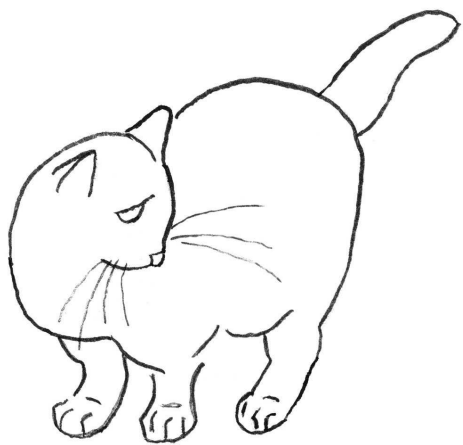
Technische realisatie: Brave New Books

Dit boek is gezet in Crimson Text

© 2019 Yet Baas / WoordenStorm

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd,
doorgegeven of gepubliceerd zonder schriftelijke toestemming vooraf van de auteur.

Kat in 't bakkie

“Vanaf nu kan je kat praten.”

Ik heb net een straatkrant gekocht en in plaats me te bedanken komt de verkoopster met zoiets aan. Ik heb al veel meegemaakt met deze Hongaren, of Bulgaren, of waar ze ook vandaan komen. Van opties tot trouwen met onduidelijke neven tot een verzoek om lingerie toen ik de afgelopen winter met warme truien aan kwam dragen. Maar dit slaat alles.

Ik kijk nog eens om terwijl ik naar mijn fiets loop. Zo te zien is ze me al vergeten. Ze staat daar, onderdanig gebogen, naast de ingang van de supermarkt, in haar onflatteuze kleren. Ze ziet er helemaal niet uit als een zigeunerin, of een kruidenvrouwtje, of iemand anders waarvan je zo'n

Gesprekken met Haidiepoet

soort opmerking zou kunnen verwachten.

Zou ze tegen iedereen die haar wat geeft iets mystieks zeggen? Een vorm van klantenbinding? Hoe weet ze trouwens dat ik een kat heb?

Ik prop de boodschappen in mijn fietstassen en ga op huis aan. Als mijn kat straks echt blijkt te kunnen praten, gaat het vast alleen maar over eten. Het miauwen omgezet in woorden, met een blikkerig zeurstemmetje: “Mevroúoúoúw, mevrouóoúoúw! Ik wil nou eten. Nou! Nou! Nou!” Als dat zo is bel ik het asiel.

Thuis gekomen tref ik mijn kat Haidiepoet samen met mijn vriend Felix bij de open haard aan. Felix heeft een naam die katten aanspreekt. Haidiepoet is dan ook gek op hem, terwijl hij haar nooit eten geeft, of haar bak schoon maakt, of haar naar buiten laat als ze bij de deur staat te miauwen. En toch

wil ze altijd bij hem op schoot en niet bij mij. Volgens Godfried Bomans komt dat door de aantrekkingskracht van minnaressen boven die van echtgenotes die de hele dag alleen maar sokken stoppen. Wie niets uitvoert is exclusief. En ik ben maar een sloofje dat poep uit de bak schept en op bevel deuren open doet.

“Ha Katja,” groet Felix. “Leuk dat je er bent. Wist je al dat Haidiepoet kan praten? Ze is er zo maar ineens mee begonnen. Heel interessant wat ze te vertellen heeft.”

Ik zet de boodschappen op tafel en plof op de bank neer. Haidiepoet ligt als altijd op haar kussen. Ze heeft haar pootjes onder zich gevouwen, en haar staart in een sierlijke krul langs haar flank gedrapeerd. Ze is een cypers poesje zonder wit, haar bolle lijf is net een bal. Ze spint harder dan ik haar ooit heb horen doen.

“Kan ze echt praten?” vraag ik. “Zegt ze iets zinnigs bedoel ik? Zeurt ze niet alleen om eten? Heeft ze niet overal kritiek op?”

“Praat niet alsof ik er niet bij ben,” merkt Haidiepoet geprikkeld op. “Als je iets wilt weten, vraag het dan aan mij.”

Gesprekken met Haidiepoet

Ze praat. Ze *praat*. En dat voor twee vijftig. Ze klinkt helemaal niet blikkerig. Haar stem is diffuus, laag en doorrookt, een beetje schor. De stem van een zwarte, sensuele zangeres op leeftijd.

“Sorry,” antwoord ik. “Je hebt gelijk. Wat bijzonder dat je kan praten. Kon je het altijd al of komt het door die Roemeense van wie ik een straatkrant heb gekocht?” Mijn stem klinkt grof vergeleken met de hare.

“Dat was geen Roemeense,” zegt Haidiepoet. “Ze komt uit Armenië.”

“Hoe weet jij dat?”

“Wij katten weten veel meer van mensen dan mensen van katten weten,” geeft Haidiepoet te kennen. “Al vanaf de vroegste oudheid liggen wij bij het vuur. De mensen denken altijd dat we slapen. Maar al die tijd zijn we bezig met hen te doorgronden.”

“En wat hebben jullie ontdekt?” vraagt Felix vrolijk.

Haidiepoet likt aan haar pootje. “Bedoel je het hele proces of wil je alleen de conclusie horen?”

“Doe alleen maar de conclusie.”

“We hebben ontdekt dat mensen in wezen niet